

Střed života: sklizeň prvních tří sedmiletí

Pietro Archiati

Mezi prvními třemi sedmiletími, v nichž spočívá těžiště ve vývoji trojí tělesnosti, a následujícími třemi sedmiletími, v nichž se rozvíjejí tři síly duše, existují neméně zajímavé, pro studium biografie velmi poučné souvislosti. První zrcadlení, první proměna sil nastává mezi prvními třemi a třemi bezprostředně poté následujícími sedmiletími: třetí se zrcadlí ve čtvrtém, druhé v pátém a první v šestém. Zrcadlení i zde znamená, že jisté síly, které se v jednom sedmiletí utvoří, projdou následně metamorfózou a v určitém pozdějším sedmiletí se opět ujmou vedoucí role. Působnost proměněných sil závisí do značné míry na tom, jak se rozvinuly v sedmiletí, kdy se poprvé utvářely.

Abych poskytl obecnou orientační pomůcku, která samozřejmě osvědčí svou přínosnost teprve tehdy, ověříme-li ji po všech stránkách na různých biografiích, chtěl bych zde tyto souvislosti uvést ve schematické podobě.

Zrcadlení třetího sedmiletí ve čtvrtém

Naše psychické tělo, které mezi čtrnáctým a jednadvacátým rokem života dožrálo především prožíváním lásky k velkým ideálům, což se děje v první řadě v podvědomí, rozvíjí v bezprostředně následujícím sedmiletí, tedy ve věku od jednadvaceti do osmadvaceti let, vědomí pro svět citů. Tak se na začátku dvacátých let stává vůdčí silou *duše pociťující*.

Zrcadlení druhého sedmiletí v pátém

Tělo životních sil, jež se rozvíjí ve věku od sedmi do čtrnácti let působením samozřejmě autority učitele, proměňuje část svých sil v intelektuální schopnosti a v logické myšlení. Tyto nové síly se stávají vůdčími ve věku mezi osmadvaceti a pětatřiceti lety, ve věku *duše rozumové a hlubšího cítění*.

Zrcadlení prvního sedmiletí v šestém

Prožitky při vyzrání fyzického těla, jež probíhá převážně v prvním sedmiletí díky napodobování rodičů a prostředí, mají vliv zvláště na období mezi pětatřiceti a dvačtyřiceti lety. Tak v tomto sedmiletí dozrává nejvyšší síla duše, takzvaná *duše vědomá*.

O zákonitě a přirozené proměně nej různějších sil v biografii člověka od sedmiletí k sedmiletí by se toho dalo říci nekonečně mnoho. Budeme-li se podrobně zabývat různými biografiemi, můžeme získávat stále hlubší porozumění těmto souvislostem. Je dobré, jestliže zrcadlení, která jsou zde jen naznačena, při takové biografické práci považujeme zprvu za pracovní hypotézu.

Podívejme se krátce na sedmiletí od jednadvacátého do dvačtyřicátého roku života. Zkušenosti, které činíme ve čtvrtém sedmiletí (ve věku mezi jednadvaceti a osmadvaceti lety), slouží především vlastnímu vnitřnímu rozvoji. V šestém sedmiletí (ve věku mezi pětatřiceti a dvačtyřiceti lety) dochází k prvnímu polárnímu vyrovnání těchto sil. To, co člověk ve čtvrtém sedmiletí přijal od svého prostředí a druhých lidí, tu je schopen vracet světu. Přirozený vývoj života tedy od každého člověka v šestém sedmiletí požaduje, aby převzal plnou odpovědnost za svět a „vědomě“ přispěl k vývoji lidstva a Země.

Co na začátku dvacátých let od světa přijmeme, můžeme na konci třicátých a začátku čtyřicátých let světu v proměněné podobě vrátit.

To znamená, že nikdo — ani kdyby chtěl — nemá mezi jednadvacátým a osmadvacátým rokem života nezbytnou zralost na to, aby svůj život dal v první řadě do služeb druhým lidem. Je biograficky podmíněno, že v tomto věku je člověk především příjemcem, i když si toho není vědom. Než může něco dávat druhým, musí toho nejprve spoustu přijmout. Lidově se říká: Co člověk nedostal, nemůže ani dát. Tri prastaré stupně zvané léta učednická, tovaryšská a mistrovská se vztahují právě k těmto stupňům v biografii každého člověka.

Nikdo nemůže být pro druhé lidi něčím, čím se ještě nestal sám pro sebe. Toto „obrácení“ sil mezi čtvrtým a šestým sedmiletím je dalším důležitým „klíčem“ pro každou biografickou práci — a v neposlední řadě také klíčem k pochopení mnoha nemocí, které často dokonce i pro lékaře zůstávají neřešitelnou záhadou. Nejedno onemocnění v stáru má totiž původ ve skutečnosti, že někdo do svých třiceti let nedostal nebo nepřijal všechno, co by pro něj bylo nutné, třeba proto, že tuto fázi přeskočil, ať už proto, aby předčasně „dělal kariéru“, nebo aby se předčasně pokoušel jako hrdina zachránit svět. Anebo má takové onemocnění původ v tom, že se člověk ve věku mezi pětatřiceti a dvaatřiceti lety nedostatečně zasazoval o druhé.

Z toho můžeme dále vyvodit, že ona zvláštní harmonie, takzvané „zdraví“, je v pátém sedmiletí odkázána na rovnováhu mezi dáváním a braním, na živou souhru mezi uvnitř a vně, ustavičný dialog mezi člověkem a světem.

Budeme-li z hlediska všech těchto shod a zrcadlení stále důkladněji zkoumat různé životní dráhy, můžeme biografický výzkum rozvinout do podoby skutečné vědy.